

Ծ Ն Ծ' Կ Ը Թ Ը Բ Ծ...

Կը քրւի կեանքն ինծի յանախ մութ Առեղծուած,
Աղամորդին ձակասագրին միայն ձրգուած,
Ու կը սեանեմ Յան ու Ծիծաղն իրար խառնուած:

Եւ կը քրւի ինծի ձիգը մարդուն ունայն,
Խաբուսիկ Յոյսն որ կը շողայ մինչ' Գերեզման,
Ու կը մաքի հոն վերջնապէս: Մերք ալ սակայն

Ինծ' կը քրւի Առեղծուածը արդէն լուծուած,
Ու կը սեանեմ ես ձեռք ձեռքի Մարդն եւ Աստուած,
Երկինքն - Երկիր, անհուն սիրով իրար գրկած:

Եւ կը սեանեմ Միջոցին մէջ Իսէական,
Ժամանակը - Ներկան, Անցեալն եւ Ապագան -
Նիւթն ու Հոգին, Աստուծոյ մէջ կը նոյնանան:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Ծ Ն Զ ՈՒ Բ Կ Ա Ռ Զ Ե Լ Ը Ո Ղ Բ Ն...

Ինչո՞ւ կառչիլ հողին, սիրել զայն այսօրն,
Հաւասարիմ մընալ այգին, երբեքին...
Եւ յեղյեղուկ անոնց գոյներն՝ յաւիտեան
Վերակոչել, երգել անդո՛ւլ, ցաւագին:

Եթէ դա՛ր մ'ալ ապրիս - աւա՛ղ - ո՛վ իմ սիրս,
Ժամանակը պիտի կրնա՞ր մեղմել գէթ
Վերացումի ասակ հըրայրքն արիւնիդ,
Բոցավառող, մի՛՛ս արիւնող երազներդ...:

Փակէ՛ աչքերդ իմաստունի եւ մանկան,
- Դուն որուն սիրսն ունեցաւ ուժն աստերուն -
Եւ հաւատեցո՛ւր մարմինդ եւ խոկդ ալ մահուան...
Խո՛ր, մեծիմաստ փոխանցումին վեհագոյն:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ